

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Alexētērion id est Historia Pestis

Stengel, Carl

Augustae Vindelicorum, 1614

Cap. VI. S. Sebastiani speciale patrocinium cum aliis historiis notatu dignis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49838](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49838)

& Christi hostibus pestis est: ita Dei seruis salutaris excessus est. & paulo inferius. *Improbi & ingrati sumus, fratres dilectissimi, ad diuina beneficia: nec quid nobis conferatur, agnoscimus. Excedunt ecce in pace tuta cum gloria sua Virgines, venientis Antichristi minas & corruptelas & lupanaria non timentes: pueri periculum lubrica aetatis euadunt, ad continentia atque innocentia primum feliciter perueniunt: tormenta iam non timet delicata matrona, metum persecutionis, & manus, cruciatuque carnificis moriendi celeritate lucrata. Pauore mortalitatis & temporis accenduntur tepidi: constringuntur remissi: excitantur ignaui: desertores compelluntur, ut redeant: Gentiles coguntur, ut credant. Annumerat & alia multa quae ex ea peste Christianis in compendium cederent.*

S. SEBASTIANI SPECIALE, PATROCINIUM, CVM ALIIS HISTORIIS notatu dignis,

CAPVT VI.

18. *Causa*

*Paul. dia
4. 6. ca. 5.*

Nno incarnati verbi 680. mense Iulio post Luna eclipsim pestis ingens vastauit urbem & alias nonnullas Italiae ciuitates; de qua ista habet Paulus diaconus: *His temporibus per indictionem octauam Luna eclipsim passa est. Solis quoque eclipsim eodem penè tempore hora disci quasi*

deci

decimâ, quinto Nonas Maias, effecta est; moxque secuta est grauiſſima peſtis tribus menſibus, hoc eſt Iulio, Auguſto, & Septembri. Tantaque fuit multitudo morientium, & etiam parentes cum filiis, atque fratres cum ſoribus, bini per feretra poſiti apud Urbem Romam in ſepulchra deducerentur. Pars etiam modò hæc peſtilentia Ticinum quoque depopulata eſt: ita & cunctis ciuibus per iuga montium, ſeu per diuerſa loca fugientibus, in foro & per plateas ciuitatis herba & fructa naſcerentur.

Tuncque viſibiliter multis apparuit, quia bonus & malus Angelus noctu per ciuitatem pergerent, & ex iuſſu boni Angeli malus Angelus, qui videbatur ſenabulum in manu ferre, quotiens de ſenabulo oſtium cuiuſcumque domus percuiſſet, tot de eadem domo die ſequenti homines interirent. Tunc per reuelationem cuiſdam dictum eſt, quod peſtis ipſa prius non quieſceret, quam in baſilica, qua beati Petri ad Vincula dicitur, S. Sebaſtiani martyris altarium poneretur. Factumque eſt, & delatis ab Urbe * Roma beati Sebaſtiani martyris reliquis, mox & in iam dicta baſilica altarium conſtitutum eſt, peſtis ipſa quieuit. Huc uſque Paulus. Egregium hoc ſancti martyris monumentum, veneranda item eius imago opere muſiuo expreſſa, atque hæcenus integra extat in titulo; Eudoxiæ ad vincula ſancti Petri, ſimili aſpectu & barba, quod pictores admoneat, qui eum iuuenem palo alligatum perperam pingunt: diuino monitu etiam altare ibidem ad lucem propulſandam erectum eſt temporibus Papæ Agathonis; vt ex Pauli diaconi hiſtoria de geſtis Longobardorum iam vidimus. Vnde etiam proueniſſe videtur, vt poſteri fideles eundem ſanctum ad euitandam imminentem peſtis cladem, conſueuerint habere patronum. Ex illo quoque hæc propagata ad poſteros religio eſt, vt peſtis tempore voti cauſâ imago eiuiſdem S. Sebaſtiani diuerſis in locis pingi ſoleret, ſed & in eius memoriam altaria erigi, immò etiam & Eccleſias fabricari. Hinc

Quæ viſiones apparuere.

* ad urbem Romam.

Car. Bar. in notis ad Martyrol.

quidem per vniuersam Ecclesiam Catholicam magna in veneratione habetur, adeò vt vix oppidum inuenias, vbi effigiem huius sancti non videas. Omnes eum honore & reuerentia magna prosequuntur, ita vt etiam magno numero insignes & præclaræ eius nomine Ecclesiæ in quâ plurimis ciuitatibus inueniantur institutæ; eò quod videant, hunc sanctum esse fauorabile & propitium tempore pestilentia, his qui inuocant illum: huius enim sancti intercessione & precibus quidem ante Deum fufis, videmus multos liberari frequentissimè à morbo illo contagioso atque immanissimo, ita vt iam tanti sancti patrociniū notissimum sit toto orbe, omnesque eum in huiusmodi necessitate patronum habeant.

Apud Re-
gin. hoc
anno.

Witich.
de reb.
Sax. li. 3.

Anno Christi nongentesimo quinquagesimo sexto, grauissima pestilentia vexauit Boreales prouincias, prodigiosis antea in vestibis crucibus apparentibus. Ea autem & ipse Otto Romanorum Rex tactus, sancti Viti martyris intercessione liberatur. De eo enim ita Witichindus: *Eo tempore Imperator & ipse arotare cepit, sed meritis Sanctorum, quibus fide iugiter obsequium prabet, maximèque patrociniū inuolūti martyris Viti, qui aperuit os suum, de infirmitate conualescit, & mundo, vt Sol lucidissimus, post tenebras ad omnem decorem & delicias condonatur.* hæc ipse.

Verè admiranda sunt quæ Ioannes Diaconus, ad finem rerum gestarum sancti Gregorij refert accidisse tempore Benedicti Papæ anno Christi 856. (quo Tyberis inundationem secuta est pestis, qua fluxione guttur obstructum, citam mortem inferret) dam agit de signis & prodigijs, quæ fieri contigerunt in monasterio eiusdem S. Gregorij ad Cluium Scauri: *Benedicti (inquit) quoque Pontificis tempore Lucido Ficuleno Episcopo eidem monasterio præeminente, cum pestilentia saucum multitudo quotidie maxima deperiret: idem monasterium.* Ioannes scilicet spiritu prophetiæ imbutus,

venit

Venit ad mortem. Cui desperanti beatus Gregorius in somnis apparuit, dicens: Vis sanus fieri? At ille se velle, respondit. Et beatus Gregorius: Si mihi, inquit, promiseris qua tibi dixero, fore dicturum; scito te esse sanandum, sin vero, citius moriturum. Erat vir Dei humilis corde, & quod à Deo fuerat donum prophetiæ consecutus celare studebat, vt etsi ventura sciret, non diceret, hac de causa sub vitæ periculo compellat eum sanctus Gregorius, pergit Auctor. Cumque ille se dicturum tota certitudine promitteret, audiuit: Ito denuntians Saba, Ioanni, Benedicto, Martino, Palumbo, & Antonio monachis, Laurentio coco, Geminoso carpentario, Accepto pistori, Andrea, Romano, & Leoni laicis, quoniam à crastino incipientes, omnes dietim se moriendo subsequenter. Post quorum decessum denuntia, Lucidum Episcopum, qui tenet id monasterium, die septima moriturum. His dictis monachum oscitare precipiens, duos digitos in fauces coniecit, & vulnusque discutiens, vt excrearet, iniunxit. Ille tussiens partem coagulati sanguinis, in morem lapidis, reuera proiecit: & ab ipsis pene mortis ianuis liberatus, eadem nocte contra spem omnium matutinalibus hymnis interfuit, & mirantibus fratribus, sanitatis sua modum innotuit: quos, quando, & qualiter ex monasterij familia morituros prauiderit, indicauit. De sola interim Episcopi morte dubitando conticuit. Et è vestigio in cunctorum morti deputatorum auribus volans fama discurret. Et dum ex relatione monachi se morituros certa die cognoscerent, dispositis suis reculus, ita se in morte secuti sunt, sicut fuerant in somno nominati.

Cumque presbyter & monachus Lucido Episcopo tam durum nuntium reuelare timeret, tacere autem penitus non auderet; monasterio se tandem proripuit, & in domum Episcopi non longè flumine Tyberi è regione videlicet iuxta basilicam sanctorum Cyri & Ioannis positam, somnium nuntiaturus accessit. Quem scilicet & sic cum Pontifice in palatio prandere cognouit: expectans

De proxime morituris vaticinium.

De obitu Lucidi Episcopi,

redeuntem, sacerdotalibus Vestimentis indutum, colore fulgidum, Saletudine quoque sanissimum salutare curauit. Cui Episcopus ait: Iam nunc in tota Vrbe pro diuino haberi, qui de his, quos morituros pronuntiaſti, solus vnus remansit. At ille: Vtinam sicut & ille quem viuere putas defunctus est, sic ipse qui hunc sequi praedictus est, exiliret. Cumque Episcopus de eo tota curiositate requireret, & monachus dicere palpita- ret: tandem vbi die sexto se moriturum cognouit, ex- palluit, atque contremuit; resumptisque viribus contra monachum frenduit, quem redire volentem retinuit: in interiora cubiculi peruagus penetrauit, paulatim sibi fauces dolere praesentit; deinde tacto pulsu, mox febris signa cognouit, monacho credidit, domum suam disposuit, ad monasterium cui praerat, eisdem redimitus, quibus a Patriarchio reuersus fuerat, venit. Secunda feria, cun- ctis tam subitam conuersionem mirantibus, monachicum habitum suscepit; & paulatim, ingrauescente morbo, sexta feria diluculo obdormiuit. Et denuo suscitatus, apparuisse sibi sanctum Andream Apostolum, seque circa horam tertiam Vocandum esse, sibi que praecipium perhi- buit, Et quia sua mortis expectatione suspensi mona- chi S. Fabiani munia solita celebrare non poterant, mox corpus suum sepultura traderent; acceptisque a se cereis, ac thy- miamatibus, ad peragenda solennia festinarent. Ho- ra itaq; tertia Episcopus laetus defungitur, Et in ipsa cultus eius latitia, conuersio ipsius Deo fuisse placabilis cunctis vi- dentibus monstraretur.